

РОЗДІЛ 1

— *Ти спадкоємиця земель і морів, небес і всіх царств. Королева, а не король. Ти Предвічна Життя, — прохрипів Ніктос — Попільник, Благословенний, Вартівник Душ і Предвічний бог простих людей і закінчень. Його уста — ті, що шепотіли мені у шкіру палкі слова, а також озвучували холодні, жорстокі істини, — тепер були розтулені. Великі сріблясті очі, в яких нуртували потоки ясного еферу, сутності богів, уп'ялися у мої. Холодні обриси його високих, широких вилиць, прямого, мов клинок, носа й точеного підборіддя пом'якшилися від своєрідного благоговіння й зачудування.*

Він опустився на одне коліно, розпластавши ліву долоню на підлозі тронної зали та приклавши праву долоню до грудей. На його золотаво-бронзові щоки впало хвилясте рудувато-каштанове волосся.

Ніктос кланявся — мені.

Я сахнулася від нього.

— Що ти робиш?

— Предвічний Життя — наймогутніша істота в усіх царствах, сильніша за всіх інших Предвічних і богів, —

пояснив сер Голланд. Щоправда, він уже не був тим, кого я колись знала як лицаря королівської варту Лазанії, чи простим смертним. Він був одним з Ар — одним зі справжніх, хай їм грець, *Доль*, ані богом, ані смертним. Здатні бачити минуле, теперішнє та майбутнє для всіх, Ари не підпорядковуються жодному Двору Предвічних.

Долі жахають не менше за Предвічних, а я навіть не уявляла, скільки разів ударила його ногою.

— Серо, він виказує тобі належну повагу, — додав Голланд, поки я й далі витріщалася на Ніктоса.

— Але ж я не Предвічна Життя, — висловила я очевидне.

— Ти несеш у собі єдині істинні жаринки життя, — промовив Ніктос. Від цього глибокого тихого голосу по моїй шкірі пробігли міради мурашок. — Ти *справді* Предвічна Життя за всіма ознаками.

— Він каже правду. — Богиня Пенеллафі підійшла ближче та стала під відкритою стелею. Зоряне небо омивало її теплу, злегка смагляву шкіру лагідним сяйвом. — Заперечувати це — надмірна розкіш для нас.

— Але ж я лише смертна... — У моїх легенях неначе з'явилася купа крихітних дірочок. Тим часом Ніктос *досі* мені кланявся. — Можеш, будь ласка, підвестися чи сісти? Тільки на колінах не стій. Це мене реально збиває з пантелику.

Ніктос схилив голову набік, і йому на щоку впало кілька пасом волосся.

— Ти *істинна* Предвічна Життя, достоту як колись мій батько. Як уже сказав Голланд, це — вияв поваги.

— Але ж я не зас... — Я урвала саму себе. Моє серце важко билосся, а груди мені стиснуло. Ефер у його очах застиг. — Можна просто обійтися без цього? Будь ласка.

Предвічний хутко підвівся. Струмені сутності в його очах так яскраво спалахнули, що на них стало ледь не боляче дивитися. Він був набагато вищий за мене, а його погляд неначе знімав цілі шари із самого мого ества, помічаючи... *еловлюючи* мої почуття.

Я протяжно, повільно видихнула, як багато років тому навчав мене робити сер Голланд, коли все стає надто важким, надмірним і його тягар витискає з мене повітря. Швидка смерть не була для мене новиною. Я завжди знала. Знала, що помру, виконуючи своє призначення, — байдуже, невдало чи успішно.

Тільки тепер це відчувалось інакше.

Я нарешті звідала, як воно — бути не просто засобом досягнення певної мети, зброєю, якою скористаються, а тоді знехтують. Скуштувала *справжності*. Нарешті відчула себе повністю сформованою особистістю, а не просякнутою кров'ю примарою. Не брехухою й чудовиськом, яке може вбивати без великих мук совісті.

Але такою я й була глибоко на споді, і Ніктос тепер також це знав. Уже неможливо було приховувати цю істину — та й узагалі будь-яку істину.

У мене запалали легені, а перед очима затанцювали крихітні спалахи світла. Дихальні вправи не допомогли. Руки охопив дроз, а в грудях завирувала паніка. Повітря не...

Моєї щокі торкнулися кінчики чийось пальців. *Теплі*. Я мимоволі розплющила очі й зосередила погляд на рисах, витворених так чудово, що я з першого погляду мала би здогадатися: це більше ніж бог. Його дотик заскочив мене зненацька — не лише тому, що був теплим, а не дивовижно холодним, як раніше, перш ніж він спожив мою кров, а й тому, що я досі не звикла до *дотиків*. Я не була певна, що колись звикну до них, адже раніше всі дуже рідко дозволяли своїй шкірі торкатися моєї.

Проте він мене торкався. Стільки всього сталося, а Ніктос торкався мене.

— У тебе все гаразд? — запитав він тихим голосом.

Мій язик був важким і нікчемним — щоправда, не через те, чому мені стиснулися груди, а через його стурбованість. Вона була мені не потрібна. Принаймні тепер. Це було неправильно з безлічі різних причин.

Я застигла. Шкіра стала гарячою й колючою.
— Не варто читати мої емоції.
Ніктос вигнув темну брову.
— Не треба такого звинувачувального тону.
— А твоя відповідь не була заявою про невинуватість, — відказала я. Пенеллафі вирячила очі.
— Ні, — його голос стихився, та все одно чомусь гучно відлунув у мені. — Не була.
— То не роби цього, — різко попрохала я. — Це невічливо.
Ніктос відкрив рота — либонь, надумав зауважити, що не мені говорити про невічливу поведінку.
— Серафено, ти ніколи не була лише смертною, — обережно (як уже бувало десятки разів, коли мене починало нести) втрутився Голланд. — Ти — це шанс на майбутнє для всіх.
Він уже казав щось подібне під час навчання, та тепер це набуло абсолютно інакшого значення.
— Але ж я не завершила Вибракування, та й ви просто казали, що я... — Я заплющила очі й не договорила.
Усі присутні знали, що було сказано.
«Вдихни». Коли в мене почнеться Вознесіння, мої смертні тіло й розум будуть не в змозі витримати силу жаринок. Мій єдиний шанс на виживання не був навіть надією. «Затримайся». Тому що для нього була необхідна кров Предвічного, якому належала одна із жаринок життя, — а також звичайна сила волі, наснажена *любов'ю*.
Любов'ю Предвічного, якого я все життя планувала вбити. Байдуже, що я вважала, ніби це — єдиний спосіб урятувати моє королівство.
Від іронії цієї ситуації захотілося розсміятися. От тільки мені судилося померти. Ймовірно, менш ніж за п'ять місяців, раніше, ніж мені виповниться двадцять один, — і тоді я заберу з собою останні справжні жаринки життя. Царству смертних дістанеться найперше й найбільше. Урешті Гниль поширяться за межами Земель Тіней і розійдуться по всьому Глізіуму.